

Úmluva č. 122 o politice zaměstnanosti

Generální konference Mezinárodní organizace práce,

jež byla svolána Správní radou Mezinárodního úřadu práce do Ženevy a tam se sešla dne 17. června 1964 na svém čtyřicátém osmém zasedání,

přihlížejíc k tomu, že Filadelfská deklarace uznává slavnostní závazek Mezinárodní organizace práce podporovat mezi národy světa uskutečnění programů k dosažení plné zaměstnanosti a zvýšení životní úrovně, jakož i přihlížejíc k tomu, že preambule Ústavy Mezinárodní organizace práce jedná o potírání nezaměstnanosti a o zajištění mezd zabezpečujících vyhovující životní podmínky,

dále přihlížejíc k tomu, že podle ustanovení Filadelfské deklarace je zodpovědností Mezinárodní organizace práce zkoumat a posuzovat účinek hospodářské a finanční politiky na politiku zaměstnanosti se zaměřením na základní cíl, aby "všichni lidé bez ohledu na rasu, vyznání nebo pohlaví měli právo usilovat jak o svůj hmotný prospěch, tak o svůj duchovní rozvoj v podmínkách svobody a důstojnosti, hospodářského zajištění a rovných možností",

přihlížejíc k tomu, že Všeobecná deklarace lidských práv stanoví, že "každý má právo na práci, na svobodnou volbu zaměstnání, na spravedlivé a uspokojivé pracovní podmínky a na ochranu proti nezaměstnanosti",

připomínajíc ustanovení existujících mezinárodních pracovních úmluv a doporučení, které mají přímý vztah k politice zaměstnanosti, zejména Úmluvu a Doporučení o zprostředkovatelných práce (1948), Doporučení o poradenství při volbě povolání (1949), Doporučení o odborné přípravě pro povolání (1962) a Úmluvu a Doporučení o diskriminaci v zaměstnání a povolání (1958),

přihlížejíc k tomu, že je třeba tyto instrumenty uplatňovat v širším rámci mezinárodního programu hospodářského rozvoje založeného na plné a produktivní zaměstnanosti a svobodně zvoleném zaměstnání,

rozhodnuvši přijmout některé návrhy týkající se politiky zaměstnanosti, které jsou osmým bodem jednacího pořadu zasedání, a

rozhodnuvši, že tyto návrhy budou mít formu mezinárodní úmluvy,

přijímá dne 9. července 1964 tuto úmluvu, která bude označována jako Úmluva o politice zaměstnanosti, 1964:

Článek 1

1. Za účelem podpory hospodářského růstu a rozvoje, zvýšení životní úrovně, krytí potřeby pracovních sil a překonání nezaměstnanosti a neúplné zaměstnanosti každý členský stát vyhlásí a bude provádět jako jeden ze svých hlavních cílů aktivní politiku zaměřenou na podporu plné a produktivní zaměstnanosti a svobodné volby zaměstnání.

2. Tato politika bude zajišťovat, že:

- a) bude práce pro všechny, kteří mohou pracovat a hledají práci,
- b) tato práce bude co možná nejproduktivnější,
- c) bude existovat svobodná volba zaměstnání a co nejširší možnost, aby každý pracovník mohl získat kvalifikaci pro zaměstnání, pro které se nejlépe hodí, a aby v něm mohl využívat svých schopností a nadání bez ohledu na svou rasu, barvu pleti, pohlaví, náboženství, politická přesvědčení, národní nebo společenský původ.

3. Tato politika bude náležitě přihlížet ke stupni a úrovni hospodářského rozvoje a vzájemnému vztahu mezi cíli v oblasti zaměstnanosti mezi ostatními hospodářskými a sociálními cíli, a bude prováděna metodami, které jsou v souladu s vnitrostátními podmínkami a zvyklostmi.

Článek 2

Každý členský stát metodami a v rozsahu odpovídajícím jeho vnitrostátním podmínkám

- a) stanoví a pravidelně bude upravovat v rámci koordinované hospodářské a sociální politiky opatření, která je třeba přijmout za účelem dosažení cílů uvedených v článku 1,
- b) podnikne kroky, které jsou potřebné k uplatnění těchto opatření, včetně - pokud je toho třeba - k vypracování programů.

Článek 3

Při provádění této úmluvy bude se zástupci osob, jichž se dotknou opatření, která mají být učiněna, zejména se zástupci zaměstnavatelů a pracovníků, projednána politika zaměstnanosti, aby se pak mohlo plně přihlídnout k jejich zkušenostem a názorům a aby byla zajištěna jejich plná spolupráce při stanovení této politiky a získávání podpory pro tuto politiku.

Článek 4

Formální ratifikace této úmluvy budou oznámeny generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce a jím zapsány.

Článek 5

1. Tato úmluva zavazuje toliko členské státy Mezinárodní organizace práce, jejichž ratifikace byla zapsána generálním ředitelem.
2. Nabude účinnosti dvanáct měsíců poté, kdy generální ředitel zapíše ratifikace dvou členských států.
3. Pro každý další členský stát tato úmluva nabude účinnosti dvanáct měsíců od data, kdy jeho ratifikace byla zapsána.

Článek 6

1. Každý členský stát, který ratifikoval tuto úmluvu, může ji vypovědět po uplynutí deseti let ode dne, kdy tato úmluva po prvé nabyla účinnosti, písemným sdělením generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce, který je zapíše. Výpověď nabude účinnosti jeden rok po dni, kdy byla zapsána.

2. Každý členský stát, jenž ratifikoval tuto úmluvu a který nepoužije práva ji vypovědět podle tohoto článku během roku následujícího po uplynutí období deseti let, jak uvedeno v předchozím odstavci, bude vázán úmluvou na další desetileté období a poté ji bude moci vypovědět vždy po uplynutí desetiletého období za podmínek uvedených v tomto článku.

Článek 7

1. Generální ředitel Mezinárodního úřadu práce oznámí všem členským státům Mezinárodní organizace práce zápis všech ratifikací a výpovědí, které mu členové organizace sdělí.

2. Když bude členským státům Organizace sdělovat zápis druhé ratifikace, jež mu byla oznámena, generální ředitel upozorní členské státy Organizace na datum, kdy tato úmluva nabude účinnosti.

Článek 8

Generální ředitel Mezinárodního úřadu práce oznámí generálnímu tajemníkovi Spojených národů k zápisu podle článku 102 Charty Spojených národů úplné údaje o všech ratifikacích a výpovědích, které zapsal podle ustanovení předchozích článků.

Článek 9

Vždy, bude-li to považovat za nutné, Správní rada Mezinárodního úřadu práce předloží generální konferenci zprávu o provádění této úmluvy a přezkoumá, zda je záhodno dát na pořad jednání generální konference otázku její úplné nebo částečné revize.

Článek 10

1. Přijme-li generální konference novou úmluvu revidující úplně nebo částečně tuto úmluvu a neustanoví-li nová smlouva jinak:

a) ratifikace nové revidující úmluvy členským státem způsobí ipso iure okamžitou výpověď této úmluvy bez ohledu na ustanovení článku 6, a to s výhradou, že nová revidující úmluva nabude účinnosti,

b) od doby, kdy nová revidující úmluva nabude platnosti, tato úmluva přestane být členským státům otevřena k ratifikaci.

2. Tato úmluva však zůstane v platnosti ve své formě a obsahu pro tyto členské státy, které ji ratifikovaly a které neratifikovaly revidující úmluvu.

Článek 11

Anglické a francouzské znění této úmluvy mají stejnou platnost.